

Tema:

Reform och revolution

Debatt:

»Nej till Libyenintervention«

Numrets lokalförening:

Umeå

Recension:

**»Varan och varat«
»Imperiets skugga«****Rapport från kongressen**

Helgen den 22-23 januari höll VSF kongress för åttonde gången. Läs hur det gick! s. 4

★

Kvinnovecka på Umeå universitet

VSF Umeå förvandlade den internationella kvinnodagen till en kvinnovecka. Läs mer på s. 7

★

Luxemburg vs Bernstein

Få debatter har varit så tydliga som den mellan de båda tyska socialistgiganterna. Frågan var, och är: reform eller revolution? s.9

★

Iran 1979

Alexander Regander har skrivit en inledning till den iranska revolutionen där första delen kan läsas på s. 10

★

En revolution i våra tankar

Revolutionen i Bolivia inspirerar och manar fram nya perspektiv och självkritik. s. 11

★

»Återigen faller bomberna«

Felicia Mulinari skriver om bomberna över Libyen och om hur våldet bär upp patriarkatet. s.14

Apropå Libyen: "Är det bra för dessa stora nationer – jag erkänner deras storhet – att detta absoluta styre utövas av oss? Jag tror att det är bra. Jag tror att erfarenheten visar att vårt styre över dem är vida bättre än något annat styre de haft under hela den tidigare världshistorien och detta utgör inte endast en fördel för dem utan är tvivelsutan en fördel för hela det civiliserade Västerlandet."

Arthur James Balfour i sitt tal till det brittiska underhuset 1910, citerad i *Orientalism*, av Edward W Said

pergite

ANSVARIG UTGIVARE:

Elin Melander

REDAKTION:

Catherine Holt, Joanna Korbutiak, Hansalbin Sältenberg

MEDVERKANDE I NUMRET:

Abe Bergegårdh, Anton Björk, Olof Holmgren, Catherine Holt, Joanna Korbutiak, Andrea Malesevic, Elin Melander, Felicia Mulinari, Hilda Näslund, Johan Persson, Alexander Regander, Emil Sörman, Ylva Vinberg

GRAFISK FORM:

Olof Holmgren

KONTAKT:

pergitered@gmail.com

HEMSIDA:

pergitevsf.wordpress.com

Vill du vinna ära och berömmelse?

Var med och tävla om den snyggaste loggan för Pergite!

Pergite ska få en ny logga, vill du skapa den? Skicka ditt tävlingsbidrag till pergitered@gmail.com senast den 31 maj!

Välkommen till nya Pergite!

Just nu sker en storsatsning på Pergite. Från och med nästa nummer kommer tidningen att tryckas upp och skickas ut till alla våra medlemmar (det är därför som tidningen du nu läser är helt svartvit). Vi hoppas att detta skall leda till att Pergite blir en mer självklar del av VSF:s verksamhet, leda till att fler medlemmar bidrar till Pergite på olika sätt, samt öka interndebatten inom förbundet. Pergite kommer även i fortsättningen att läggas upp digitalt på vår hemsida men nytt för i år är att alla artiklar också kommer att läggas upp på vår nya Pergiteblogg: pergitevsf.wordpress.com. Tanken med detta är att det ska bli lättare att länka till varje artikel individuellt och kunna kommentera dem. Nästa nummer av Pergite kommer alltså att komma hem till alla VSF:s betalande medlemmar. Det numret kommer att handla om rasism och om du vill bidra till detta nummer så ska du skicka ditt bidrag till pergitered@gmail.com senast den 31 maj då vi har deadline (på grund av platsbrist förbehåller sig redaktionen rätten att korta artiklar, på bloggen finns dock möjligheten att lägga upp artiklarna i sin fulla längd.)

Redaktionen

Pergite: definition och betoning

Pergite, av det latinska verbet *pergire* (tredje konjugationen). Betydelser: 1. Fortsätta i en riktning, bege sig vidare. 2. Fortsätta, ej upphöra med.

Pergite är imperativ plural och översätts som *Välän!, Upp! eller Till verket!* Uttrycket användes som det romerska kavalleriets anfallsrop.

Betoningen ska ligga på första stavelsen (*pérgite*).

Källa: Norsteds latinsk-svenska ordbok, Wikipedia

INNEHÅLL

Ledare: »Vi är VSF«	3
Kongressrapport	4
Rapport från förbundsstyrelsen	4
Lokalförningsrapporter	5
Numrets lokalförening: Umeå	9
Presentation av FS	6
Numrets lokalförening: Umeå	7
Kvinnovecka på Umeå universitet	7
Historien om 1 maj	8

TEMA: REFORM OCH REVOLUTION

Sociala reformer eller revolution	9
Den iranska revolutionen 1979	10
En revolution i våra tankar	11
Morgondagens segrare	12

DEBATT

Nej till imperialistisk intervention i Libyen!	13
--	----

KULTUR

Krönika: Återigen	14
Recension: »Varan och varat«	14
Recension: »Imperiets skugga«	15
Sista sidan	16

Har du tips på coola aktioner?

Maila oss!

Vill du skriva för Pergite?

Dikter, debattartiklar, recensioner och politiska reflektioner liksom teknade serier tages tacksamt emot! Mejla pergitered@google.com innan 31/5. Tema för nästa nummer är rasism.

Mail: pergitered@gmail.com
Blogg: pergitevsf.wordpress.com

Hej Elin...

...du har blivit vald till ordförande för Vänsterns Studentförbund på vår senaste kongress.

Berätta lite om dig själv!

Jag är en 25-årig tjej som kommer från Åby utanför Norrköping. Jag är uppvuxen med en ensamstående mamma som under min barndom omskolade sig från att jobba i hemtjänsten till att bli lärare, min pappa är förtidspensionär. Sedan januari i år bor jag i Spånga i Stockholm. Jag pluggar på kulturvetarlinjen med modevetenskap som huvudämne. I höst när jag ska läsa kandidatkursen i modevetenskap hoppas jag att kunna skriva en C-uppsats som berör mode och klass.

När blev du medlem i Vänsterns Studentförbund – och framförallt varför?

Mitt första riktiga möte med VSF var sommarkursen på Kvarnby 2007. Då läste jag på Komvux hemma i Norrköping och var aktiv i Ung Vänster och vänsterpartiet. 2008 innan jag började plugga modevetenskap gick jag återigen sommarkursen, då hade jag börjat fundera på att gå på någon VSF aktivitet, men det blev aldrig av under det följande året. Det var inte förrän efter sommarkursen 2009 som jag gick med i VSF Stockholm. Jag hade inga planer på att bli så aktiv eftersom jag pendlade mellan Stockholm och Norrköping. Men efter att ha gått på ett par bokbord drogs jag in i det mer och mer. Det jag gillade med VSF var den politiska bredden och de varierande aktiviteterna.

Hela arbetarrörelsen befinner sig i en svår situation, högerpopulistiska partier vinner mark, fackföreningsrörelsen tappar medlemmar och högern skär ner på välfärden – hur bör vi vända utvecklingen?

Vi behöver mobilisera och jobba tillsammans inom vänstern. Protesterna i t.ex. Storbritannien har visat hur viktigt det är att vi i arbetarrörelsen jobbar tillsammans. För VSFs del handlar det om att uppmärksamma den övriga arbetarrörelsen om att vi studenter behövs i kampen.

Hur hoppas du att VSF ska utvecklas under din tid som ordförande?

Jag hoppas att vi tillsammans kan jobba på att öka förbundskänslan. Det är viktigt att vi känner gemenskap från Umeå i norr till Malmö i söder. Det vi också behöver jobba mer med är att värva fler medlemmar som utbildar sig för att jobba inom kvinnodominerade yrken.

Hur ser du på din roll som förbundsordförande?

Jag ska arbeta mycket med att stärka VSFs position i vänsterfamiljen. Det handlar inte bara om att få mer pengar av vänsterpartiet utan också om att vi ska ses som självklara samarbetspartners. I övrigt vill jag vara tillgänglig för alla lokalföreningar.

Har du något mer du vill säga till Pergite?

Jag rekommenderar alla att söka VSFs sommarkurs! ★

Ledare:

Vi är VSF

Av: Elin Melander, förbundsordförande

VI I DEN nya förbundsstyrelsen har nu suttit på våra poster i snart tre månader och hunnit med två fullspäckade möten, vi vill återigen tacka för ert förtroende och uttrycka hur stolta vi är över vårt förbund. Det har tidigare funnits en lucka i vänsterrörelsen, nämligen på universitetet, den luckan håller vi nu på att fylla igen. Vänsterns Studentförbund behövs, dels i det studentfackliga arbetet inom kårerna, men minst lika viktigt, om inte ännu viktigare är vår roll som organisatör av vänsterstudenter. Tillsammans ordnar vi föredrag och studiecirkel som är nödvändiga för att väga upp den borgerliga hegemonin, vi bildar opinion i frågor som rör vår vardag som studenter och vi stöttar varandra i vår kamp för en bättre värld. VSF är fortfarande ett relativt litet och nytt förbund som vi ser har potential att växa till något mycket större. Tecken på detta finns det gott om, sedan kongressen har till exempel två nya VSF föreningar startat i Norrköping och Örebro. En annan sak som känns rolig att få presentera är sommarkursen. Under kongressen debatterades sommarkursens vara eller icke vara, ingen var egentligen emot kursen men det hängde på om vi hade tid och pengar att ordna en bra kurs. Vi kan nu stolt säga att vi i år kommer anordna en grymt bra kurs. Temat är, precis som detta nummer av Pergite »reform och revolution«.

Jag hoppas att du kommer njuta av detta revolutionerande Pergite nummer och att du i reformistisk anda betar dig igenom artikel efter artikel utan att missa något! ★

Kongressrapport

Av: Hansalbin Sältenberg, förbundsstyrelseledamot från VSF Malmö och Pergiteredaktör

HELGEN DEN 22 och 23 januari i år var det dags för Vänsterns Studentförbunds åttonde kongress. Drygt 40 kamrater från hela landet reste för att agera ombud på kongressen i Malmö där Sofielunds Folkets Hus öppnade upp sina dörrar för oss. Två intensiva dagar av debatt och beslut följde. Kongressen antog uttalanden om tvångsutvisningarna till Irak, utbildningsavgifterna för utländska studenter, studentprotesterna i Storbritannien och stöd till de strejkande på Berns.

Efter en passionerad debatt i kamratlig anda antog kongressen den verksamhetsplan som förbundet ska arbeta utifrån fram till nästkommande kongress. De diskussioner som var hetast på kongressen var främst analysen av det politisk-ekonomiska läget i

Sverige och världen, vår relation till Vänsterpartiet, sommarkursens vara eller icke-vara och förhållandet mellan förbundets internfeminism och interndemokrati. Ombuden skrev flitigt ändringsyrkanden och många kamrater antrade talarstolen. Presidiet kungjorde vid kongressdebattens slut – till ombudens applåder – att de kvinnliga ombuden hade upptagit den mesta av talartiden, trots att en majoritet av ombuden var män.

Vid kongressen valdes också en ny förbundsstyrelse, valberedning och revisorer. Några som pimpade upp kongressen extra mycket var de kamrater som kom med hälsningsanföranden till vår kongress. Representer från Ung Vänster, Vänsterpartiet och Ungdomens Nykterhetsförbund önskade oss

alla lycka till i kampen. Störst uppmärksamhet och glädje väckte kanske Bolivias ambasadör Milton Soto när han talade inför kongressen om vikten av "enighet i mångfalden" och gav förbundet den bolivianska konstitutionen och en andinsk whipala-flagga i present. ★

**DEN ANTAGNA
VERKSAMHETSPLANEN OCH
FÖRBUNDETS STADGAR
HITTAR DU PÅ VÅR HEMSIDA.**

Rapport från FS

Av: Emil Sörman, förbundsstyrelseledamot från VSF Stockholm

VSFS NYA FÖRBUNDSTYRELSE hade sitt första möte den 11 till 13 mars på Syninge kursgård utanför Stockholm. Då endast två medlemmar återstår från det gamla FS var detta en ny situation för de flesta deltagarna. Lyxen i att under en helg slippa tänka på praktiska göromål såsom matlagning kom väl till pass med tanke på de otroligt välfyllda dagordningarna. Vistelsen var en present från vänsterpartiet som överlämnades under kongressen tidigare i år.

En förväntansfull skara möttes på fredagen upp på centralen i Stockholm för vidare färd mot kursgården. Efter en fredagskväll med god mat, trevligt umgänge och lite förberedelser började mötet på lördagsmorgonen.

Eftersom mötet blev förhållandevis sent så hade en hel del arbete med att konkretisera den verksamhetsplan som antogs på kongressen redan påbörjats. Allt förarbete

presenterades för förbundsstyrelsens övriga medlemmar och arbetet fortsätter nu bland annat i olika arbetsgrupper vars sammansättning beslutades på mötet.

Som Arbetsutskott(AU) som bland annat ansvarar för att följa upp de beslut som tas på FS-mötena, planera desamma och sköta många administrativa uppgifter valdes Elin Melander, Ellika Sevelin och Cathrine Holt. Cathrine Holt valdes också till vice ordförande, hennes uppgift blir att bland annat att avlasta Elin Melander i hennes roll som ordförande och ansikte utåt för förbundet. Denna fördelning illustrerades på ett fint sätt då de båda delade på uppgiften att vara ordförande för mötet.

Den kanske allra viktigaste uppgiften för FS är att stödja de olika lokalföreningarna. För att göra detta på ett bra sätt beslutades det att en person ska vara ytterst ansvarig

för kontakterna med lokalföreningarna. Extra kontaktpersoner valdes också till lokalföreningarna: Malmö, Göteborg, Linné, Jönköping, Linköping och Södertörn. Det upprättades också faddrar för de förhoppningsvis blivande lokalföreningarna: Borås, Sundsvall och Luleå. FS-ledamöterna ska också under kongressperioden löpande producera och lägga upp material som medlemmarna i hela förbundet kan använda sig av .

På mötet beslutades att en storsatsning ska göras på Pergité, efter en lång diskussion beslutades det att den i framtiden ska skickas ut per post till alla medlemmar. Ett steg i att stärka den interna debatten och förbundskänslan i VSF.

Hemsidan har och ska förbättras ytterligare, vi ska sträva efter att det mesta av de aktiviteter som förbundet gör över hela landet ska synas på sidan. Arbetet med som-

Lokalföreningsrapporter

LINKÖPING

VSF Linköping hade i februari ett öppet möte för att informera om förbundet, tack vare det fick vi nya kamrater. Vi ställde upp i StuFFs (kåren för studenter vid filosofiska fakulteten) val till kårfullmäktige där vi fick två mandat. Just nu är vi mitt uppe i planering av vårens arrangemang såsom föreläsningar vi tänker anordna och förstamaj-firande.

MALMÖ

Vi fortsätter succén med vår antirasistiska studiecirkel från i höstas och belyser rasistiska strukturer från olika synvinklar, något som lockar alltfler medlemmar! Vi planerar att anordna en endagarskurs för våra medlemmar och sympatisörer om våra grundläggande teoretiska perspektiv samt en öppen föreläsning om antirasism på Malmö Högskola.

UPPSALA

Vi har precis dragit igång vår kårvalskampanj, med temat "Stoppa likriktningen inom Universitetet". Som ett led i den kampanjen ordnade vi den 31/3 ett panelsamtal om alternativa perspektiv på nationalekonomi som blev grymt lyckat och välbesökt (ca 60 personer)! Sedan gäller det att springa i trapphus och dela flygblad för hela slanten i april.

GÖTEBORG

VSF Göteborg har möten varje söndag

kl. 14.00. Föreningen har nyligen haft årsmöte och där bland annat antagit en verksamhetsplan som vi hoppas skall leda till att föreningen växer ännu mer under det kommande verksamhetsåret. Vi beslutade bland annat att satsa mer på att synas ute på institutionerna genom bokbord och affischeringar. I detta arbete skall vi satsa på att synas mest på kvinnligt dominerade institutioner för att försöka motverka den sneda könsfördelning som präglar föreningen. Vi kommer att fortsätta vår utgivning av väggtidningen "Vänsterstudenten" som pryder anslagstavlor på Chalmers och GU. Föreningens medlemmar studerar just nu "Familjens, privategendomens och statens ursprung" av Friedrich Engels under vår pågående studiecirkel på boken. Vi kommer under det kommande verksamhetsåret att fortsätta satsa mycket på studier.

JÖNKÖPING

I Jönköping har högskolan nyss släppt in oss i värmen och registrerat oss som en studentförening. I övrigt så försöker vi hålla igång och planerar ett och kanske flera öppna möten på högskolan i syfte att informera om VSF. Vi hoppas att det ska väcka intresse och engagera nya medlemmar.

LINNÉ

Under torsdagen den 31 mars arrangerades Ship Aid Gaza, en stödspelning till Ship to

Gaza, på Café Tufvan, Växjö Campus. Under kvällen spelade sex olika band och artister och besökare uppmanades att lämna ett bidrag i bössan. Tanken var att med kulturens hjälp aktualisera situationen i Gaza och inspirera till handling.

STOCKHOLM

På Stockholms universitet håller vi på att anordna en föreläsning den 14 april med Hans Linde om den svenska vapenexporten och det svenska samvetet i spåren av vårens uppror.

Vi har precis valt ombud till kårvalet i maj, där vi nu sitter i opposition.

Vi ska i april ha en kväll för social samvaro inom föreningen där vi äter middag, tittar på film eller löser något svårt quiz som vår förbundsordförande, tillika föreningsmedlem, har knapat ihop.

LUND

VSF Lund har kommit bra igång med årets arbete. Förra veckan ordnade vi en mycket uppskattad föreläsning och diskussion med Jonas Sjöstedt (v) och Tony Johansson (s) om Eurokrisen. Vi har dessutom kommit igång med en studiecirkel kring Kajsa Ekis Ekman's bok Varat och varan som lockat mycket folk.

markursen fortsätter, den prelimära kursplan som presenterades av sommarkursgruppen godkändes och det beslutades att en person ska anställas som ska arbeta med kursen. Vi uppmanar alla att läsa kursen som kommer bli exakt hur bra som helst!

I övrigt diskuterades bland annat när nästa kongress ska hållas, hur vi som förbund ska söka jämna ut könsbalansen och bredda vårt förbund. Lokalföreningsansvarig ska tillsammans med lokalföreningarnas styrelser undersöka från vilka program och institutioner våra medlemmar främst kommer ifrån. Även ett eventuellt namnbyte diskuterades och lite ogillande åsikter om vår logga luftades.

Lördagkvällen spenderades bland annat med klassisk skräpkultur, AU hade förberett ett trevligt melodifestivalquiz. Pärlor ur den svenska kulturskatten, exempelvis Christer Sjögren, Sarek och Östen med resten hade

grävts upp.

Trots flitig arbetstakt hanns inte alla punkter med under helgen och bordlades därmed till nästa FS-möte. Det kommer äga rum i Stockholm 16-17 April. Ett sammantaget väldigt lyckat möte med många givande diskussioner och beslut tagna. Min uppfattning är också att det nya FS trivdes bra med varandras sällskap även utanför mötesrummet. Något som lovar gott inför framtiden. ★

Kontaktpersoner:

Malmö: Ida Sköld
Göteborg: Felicia Mulinari
Linné: Ellika Sevelin
Jönköping: Hansalbin Sältenberg
Linköping: Joanna Korbutiak
Södertörn: Emil Sörman

Faddrar

Borås: Cathrine Holt
Luleå: Bore Sköld
Sundsvall: Bore Sköld

Övriga poster

Arbetsutskott: Cathrine Holt, Ellika Sevelin, Elin Melander
Förbundssekreterare: Ellika Sevelin
Förbunds-kassör: Hanna Gunnarsson
Lokalföreningsansvarig: Joanna Korbutiak
Sommarkurs: Felicia, Emil, Hansalbin
Bloggare: Emil, Felicia
Hemsidesgrupp: Joanna, Bore
Redaktionskommitte: Catherine, Joanna, Hansalbin
Utb.pol.: Hanna, Bore
Kampanjgrupp: Ida, Ellika
Studiegrupp: Emil, Felicia, Hansalbin

Presentation av FS

Sammanställt av: Joanna Korbutiak, förbundsstyrelseledamot från VSF Uppsala

ELLIKA SEVELIN

Ålder: 23 år

Studieinriktning: Doktorand i juridik, inom allmänrättslära

Fokusfråga: Jag är mest intresserad av strukturer, hur olika frågor hänger samman och bildar en enhet. I VSF tycker jag att det är mest intressant att arbeta med att bygga förbundet.

Favoritcit: »Vad man icke kan tala om, därom måste man tiga.« –Wittgenstein

Bästa politiska minne: När vi vann EMU-valet

Politisk förebild: Rune Andreasson

Låt som beskriver mig: Jag låg med henne i Tjeckoslovakien, Doktor Kosmos

BORE SKÖLD

Ålder: 22 år

Studieinriktning: Nationalekonomi

Fokusfråga: Klimat-/miljöpolitik

Favoritcit: »Är man rik, är man också snål«- Skalmán.

Bästa politiska minne: Anders Borg kiknar av skratt (fnitter snarare) då han blir liknad vid en sosse av en åskådare - Öppen föreläsning på Umeå Universitet under valrörelsen.

Politisk förebild/inspiration: Naomi Klein och Rune Andreasson.

Låt som beskriver mig: R. Kelly - Playa's get lonely too.

HANSALBIN SÄLTENBERG

Ålder: 23 år

Studieinriktning: sociologi och ekonomisk historia

Fokusfråga: Studier och idédebatt

Favoritcit: »Revolutioner är inte romantiska, men jag misstror djupt de revolutionärer som inte är det.« Lenin

Bästa politiska minne: Första Maj 2007 i Havanna!

Politisk förebild: Tránsito Amaguaña (en ecuadoriansk kommunist och ursprungsfolkkamp)

Låt som beskriver mig: »Non, je ne regrette rien« av Édith Piaf

HANNA GUNNARSSON

Ålder: 26 år

Studieinriktning: Examen som lärare, samhällsskenskap och religion. Arbetar som kårordförande för en av Lunds studentkårer

fokusfråga: Stabil organisation för VSF

Bästa politiska minne: EMU-valet 2003

Politisk förebild: Våra pragmatiska kommunpolitiker i Lund (!)

JOANNA KORBUTIAK

Ålder: 22 år

Studieinriktning: Statsvetenskap

Fokusfråga: Att det ska vara möjligt för alla att studera, (då behövs ett studiemedel man kan leva på, tillräckligt med bostäder, flera olika antagningsmöjligheter till högskolan och mer lärarledd tid)

Favoritcit: »Det är synd om människorna« Strindberg

Bästa politiska minne: När Niklas Wykman (Muf) upprört upplyste mig om att jag innehade ett stort klasshat och att jag var avundsjuk på överklassen

Politisk förebild: Tage Danielsson & Liv Strömquist (jag gillar fyndiga människor)

Låt som beskriver mig: »Kom Tilda« Laleh

EMIL SÖRMAN

Ålder: 24 år

Studieinriktning: Psykologi

Fokusfråga: Intresserad av genusfrågor, studier.

Bästa politiska minne: Motdemonstration mot nazisterna på nationaldagen 2008

Politisk förebild: Tenderar att personkulta, just nu bl.a. Beate Grimrud, Fanny Ambjörnsson, Åsa Linderborg

Låt som beskriver mig: Shogun Tokamuru - Lahaha

IDA SKÖLD

Ålder: 21 år

Studieinriktning: Statsvetenskap

Fokusfråga: Feminism

Favoritcit: »I read some Marx and I liked it«

Bästa politiska minne: När Hugo Chavez pussade mig i Köpenhamn, två gånger!

Politisk förebild: Jörn Svensson

Låt som beskriver mig: »Stronger« med Britney Spears

FELICIA MULINARI

Ålder: 20 år

Studieinriktning: Antagligen litteraturvet iaf just nu

Fokusfråga: Det som engagerar min ilska mest just nu är kanske bostadsfrågan, krigshetsandet och den inhumana flyktingpolitiken men jag brinner för det mesta tror jag. Eller hoppas jag.

Favoritcit: »Vi vill ha bröd men vi vill ha rosor också«

Bästa politiska minne: det var sjukt fint när jag fick möjligheten att få jobba som aktivist för VSF och träffa massa grymma kamrater runt om i hela landet men har nog inget specifikt. Kanske 1a maj typ alla år då blir jag alltid blödig och stolt.

Politisk förebild: Franz Fanon är min antirasistiska inspiration för tillfället, annars är alltid min familj och

mina kamrater i rörelsen mina förebilder. (fast det kanske låter klyschigt?)

Låt som beskriver mig: Alla låtar på skånska

ELIN MELANDER

Ålder: 25 år

Studieinriktning: Kulturvetarlinjen med modevetenskap som huvudämne

Fokusfråga: Bättre kvalitet på undervisningen, både när det gäller antalet föreläsningar och innehållet på dem.

Favoritcit: »Studenter i allmänhet är en socialt okunnig och lättledd hop.« Zeth Höglund

Bästa politiska minne: Vinsten i EMU-valet och i december förra året när jag sov med ett gäng andra VSF:are under en stor julgran när vi blivit strandade på Kastrup

Politisk förebild: Elizabeth Taylor

Låt som beskriver mig: Kentas »Just idag är jag stark« och Markus Krunegårds »Ibland gör man rätt ibland gör man fel«

CATHERINE HOLT

Ålder: 25 år

Studieinriktning: läser folkhögskolekurser nu, men ska ansöka till mastersprogrammet i historia nästa termin

Fokusfråga: Om jag måste peka på en fråga som är speciellt viktig skulle det vara antiimperialismen. För mig betyder att vara revolutionär att ha en revolutionär syn på både socialism, feminism och antirasism. **Favoritcit:** We can learn from a tree, how to live in ecstasy! Det citatet stod på min tepåse för några veckor sen, och jag och en kompis var tvungna att diskutera vafan det betydde i flera timmar. Vi kom inte fram till nåt.

Bästa politiska minne: När jag var aktiv i EMU folkomröstningen var jag på en marknad i Tingsryd och delade flygblad. Då kom LUFs distriktordförande fram till mig och berättade att det gick jättedåligt för honom och att alla hatade honom. Han frågade mig om vi inte kunde ta en fika tillsammans, för han fick betalt för att vara här men stod inte ut längre. Jag sa att det gick jättebra för oss i nej-sidan och bad han dra åt helvete. Det var kul. Jag gillar när politiska motståndare blir förnedrade.

Politisk förebild: Lenin, Kollontay, Che Guevara, Luxemburg, Fidel... de vanliga.

Låt som beskriver mig: Jimi Hendrix - Voodoo Child, jag vet inte om den beskriver mig, men det är den jag lysnar på just nu i alla fall.

Numrets lokalförening: Umeå

Av: Anton Björk, VSF Umeå

VÅREN HAR HITTAT ändå upp till Umeå; efter att under månader ha trampat snö möter våra målmedvetna steg asfalt. Vi har en aktiv tid sedan terminsstarten i höstas att se tillbaka på. Allt började med den hyperaktiva valrörelsen, det var debatter, lunchseminarier, flygbladsutdelningar och you name it. Följden blev en stor tillströmning av nya medlemmar till VSF och att Vänsterpartiet gick fram mer runt universitetet än någon annanstans i stan, så trots fortsatt högermajoritet i riksdagen hade vi funnit ett vinnande koncept. Ambitionen var således att fortsätta på samma sätt under återstoden av hösten, och vi organiserade bland annat grundstudiecirkel som uppskattades mycket, även om oturen visade sig genom att gästföreläsare tvingades ställa in. I efterhand är vi nog, hur som helst, flera som känner att det aktiva och utåtriktade arbetet i allt för hög grad försumrades, medan för mycket fokus föll på det interna och administrativa. En oerhört positiv utveckling var dock att det bildades en genusgrupp som bedrev ett aktivt arbete med bl.a. filmvisningar och dis-

kussionsträffar. Vi hann också med att uppmärksamma den internationella klimatdagen och att ha en massa bokbord, dessutom skickades medlemmar både till helgkursen på Kvarnby och till Europaparlamentet i Bryssel. Trots att några eldsjälur flyttade söderut inför vårterminen har vi hittills hunnit med en hel del under 2011. Utöver helveckan i samband med 8 mars har vi t.ex. närvarat på förbundskongressen och anordnat en öppen föreläsning om folkhälsa tillsammans med nygamla föreningen Socialistiska Läkare, vars återkomst på Det Röda Universitetet har gjort alla lyckliga och som vi hoppas på många fler solidariska arrangemang med i framtiden. Närmast på G framöver är bl.a. ytterligare ett gäng öppna föreläsningar, en filmvisning och inte minst kårvalet. I Umeå är studentkåren politiserad, dess fullmäktige består alltså av politiska partier, vilka väljs i april varje år. Detta är naturligtvis bra, men gör samtidigt att kåren till stor del är en tummelplats för partistrebbers och broilerwannabes för vilka »ideologi« är ett främmande ord. Det sista syftar inte minst på Student-

partiet Socialdemokraterna (»SS«), som för närvarande ingår i en ohelig allians med Moderata Studenter samt ett »opolitiskt« parti, och därmed backar upp en blå kårordförande - vad gör man inte för en liten guldstjärna i sitt CV? Nåja, VSF får i alla fall flest röster år efter år... Vi har också hållit årsmöte, vilket till somligas lättnad tog betydligt mindre tid i anspråk än i fjol. Den nya ordförande och styrelse som valdes har hittills med stor framgång fortsatt arbetet med att förbättra kommunikationen inom lokalföreningen, som exempel kan nämnas att en VSF-telefon äntligen införskaffats. Det administrativa arbetet har också på olika sätt förenklats och effektiviserats, vilket lämnar mer tid och energi åt kärnverksamheten. Sammanfattningsvis, alltså: Umeå förblir rött, och dess VSF-fraktion en aktivt kämpande enhet. Vi lär oss hela tiden av erfarenheter och av varandra, medan regeringen och många andra bidrar med inspiration och hjälper oss att hålla kamplågan brinnande alla dagar om året. Framåt! ★

Kvinnovecka på Umeå universitet

Av: Hilda Näslund, VSF Umeå

IFJOL FIRADE DEN Internationella kvinnodagen hundra år och på Umeå universitet inleddes det nya århundrandet av kvinnodagsfirande med besked. Kvinnodagen blev i VSF Umeås regi en hel kvinnovecka fullspäckad med föreläsningar, filmvisningar och work-shops, allt med ambitionen att uppmärksamma och väcka samtal om kvinnors situation världen över.

Veckan inleddes med en visning av filmen "Hitmusik – konsten att sätta rytm till revolt". Filmen är producerad av videokollektivet RåFILM och handlar om hur musik kan användas som ett medium för att sprida politiska budskap och bedriva feministisk aktivism. På självaste kvinnodagen arrangerades två föreläsningar i samarbete med Gröna studenter, Liberala studenter, Centerstuden-

ter och Socialdemokratiska studenter under rubriken "Jämställt universitet i en jämställd stad?". Christine Hudson från Statsvetenskapliga institutionen talade om den genusmedvetenhet som krävs i stadsplanering för att skapa en stad där alla kan känna sig trygga. Karin Ågren, jämställdhetsombud på Umeå universitet, föreläste om hur jämställdhetsarbete på universitetet har sett ut de senaste tjugo åren och på vilket sätt man idag arbetar för ett universitet där alla möts av samma möjligheter.

En annan höjdpunkt under veckan var poeten och skådespelerskan Miriam Acuna som föreläste under onsdagen. Acuna kommer från den feministiska och anti-rasistiska tankesmedjan Interfem och talade under temat "Feminism, aktivism och mobilisering

– vilka krafter har feminismen?". Åhörarna fick ta del av Acunas personliga erfarenheter av politisk kamp både i Argentina och i Sverige. Centralt för föreläsningen var vikten av att genom handling och aktivism träda in i subjektrollen och ta sig makten att påverka. Acuna fokuserade även på betydelsen av själv definiera hur man vill arbeta politiskt och därigenom skapa förändring driven av lust.

Firandet av kvinnodagen blev till en mycket spännande och intressant vecka. Mångfalden av aktiviteter belyste den mängd fält och metoder som finns för feministiskt arbete. Framförallt inspirerade veckan till fortsatt engagerad och angelägen kvinnokamp! ★

Historien om första maj

Av: Johan Persson, VSF Uppsala

IDÉN OM ATT arbetarklassen skulle tillägnas en egen dag föddes ur kampen för åtta timmars arbetsdag. I Australien hade den unga fackliga rörelsen redan 1856 tillkämpat sig åttatimmarsdagen för vissa yrkesgrupper. 1884 beslutade den amerikanska fackföringsfederationen att kräva åtta timmars arbetsdag från och med den första maj 1886. När dagen kom så utbröt stora strejker och demonstrationer, särskilt i Chicago där den anarkistiska arbetarrörelsen var stark.

Arbetarnas kamp fyllde naturligtvis den härskande klassen med fruktan. Chicagos kapitalister hade skramlat ihop till en ny kulspruta åt nationalgardet. Den 3 maj sköt polisen i Chicago rakt in i ett demonstrations-tåg och dödade fyra arbetare. Dagen därpå samlades ett stort protestmöte på Haymarket-torget. När polisen försökte upplösa mötet kastade någon en bomb som dödade en konstapel.

Åtta utav Chicagos ledande anarkister greps och åtalades för bombdådet. Fem dömdes till döden, utan några bevis för deras inblandning. En av dessa tog sitt liv, de övriga fyra fördes till galgen sjungandes Marseljäsen.

Haymarketmartyrernas öde väckte stor förbittring inom den internationella arbetar-

rörelsen. 1889 bildades den socialdemokratiska Andra internationalen vid ett möte i Paris vid hundraårsjubileet av den franska revolutionen. Man beslöt då att året därpå högtidlighålla minnet av de fem anarkisterna och demonstrera för åttatimmarsdagen den första maj. Kampdagen möttes med stor entusiasm och redan 1891 beslöt man sig för att göra första maj-firandet till en återkommande tradition.

Första maj firades för första gången i Sverige 1890 då 50 000 arbetare samlades på Gärdet i Stockholm för att lyssna till Hjalmar Branting, Hinke Bergegren och August Palm och antog ett uttalande som krävde åtta timmars arbetsdag.

Precis som när de kristna annekterade den hedniska julen så kom arbetarrörelsens högtidsdag att sammanfalla med en uråldrig tradition. Första maj har av hävd räknats som sommarens första dag i Europa och firats med eldar, majstänger och fruktbarhetsriter. I Sverige har dessa festligheter framförallt levt kvar i valborgsmässöfirandet, då tyvärr också den gamla svenska alkoholkulturen, särskilt i studentkretsar, ger sig till känna.

Och även om det kan verka märkligt för oss här uppe i Norden att fira sommarens ankomst så är det ändå något särskilt med

första maj. Sällan är himmelen så skimrande blå, sällan är vinden så fylld av framtidshopp och förväntningar, sällan brusar blodet så levande. Första maj äger kraft. Det bevisas inte minst genom alla de parasiter: kristdemokrater, sverigedemokrater och andra fascisterna, som vill stjäla utrymme. Det bevisas genom alla de förnumstiga ledarskribenter som år efter år försöker dödförklara första maj. Men när de röda fanorna smattrar för vinden, när kamraternas röster höjer sig omkring oss i hat och trots och kärlek, när Internationalen dånar fram mellan höjda nävar, då vet vi att första maj tillhör oss. Då vet vi att första maj lever. Eller för att citera Rosa Luxemburg:

"Den första maj förkunnar åttatimmarsdagens paroll. Men inte heller när man uppnått detta mål slutar man fira dagen. Så länge arbetarnas kamp mot bourgeoisie och regering varar, så länge det finns krav kvar, som måste uppfyllas, kommer förstamajfirandet att årligen ge uttryck åt dessa krav. Men även när bättre tider grytt och arbetarklassen i hela världen nått sin befrielse, även då kommer mänskligheten helt säkert att fira första maj, till minnet av utkämpade strider och överståndna lidanden." ★

Sociala reformer eller revolution?

Av: Catherine Holt, förbundsstyrelseledamot från VSF Göteborg och Pergiteredaktör

Rosa Luxemburg föddes omkring 1870 i Polen där hon som tonåring blev medlem av Polens första marxistiska organisation. Hon tvingades snart fly till Schweiz och lyckades många år senare ta sig till Tyskland för att ansluta sig till det tyska socialdemokratiska arbetarpartiet. Luxemburg har gjort sig känd som en kritiker av Lenins avantgarde-tänkande och av utvecklingen i Sovjetunionen efter revolutionen.

HON ÄR OCKSÅ känd för sin skarpa polemik mot Bernstein och hans så kallade revisionism av marxismen. Senare utmärkte hon sig som kritiker av den tyska socialdemokratiska riksdagsgruppens ja till krigskrediterna, en kritik som ledde till att hon under första världskriget satt några år i fängelse. Hon mördades brutalt i Berlin 1919 av officerare efter att det så kallade det Spartakistupproret, i vilket hon deltog, hade slagits ned.

I sin kända skrift "Sociala reformer eller revolution?" från år 1900 går Luxemburg till hårt angrepp mot Eduard Bernstein, grundaren av den moderna socialdemokratiska reformismen. I denna skrift kritiserar hon Bernstein för att vilja avleda socialdemokratin från dess slutmål – arbetarnas övertagande av den politiska makten och upphävandet av lönesystemet. Vägen till detta slutmål går enligt henne via kampen för sociala reformer som skall förbättra för de arbetande, och kampen för demokratiska institutioner. Bernstein vill istället göra "...de sociala reformerna till klasskampens mål istället för dess medel."

Fackföreningskampens och den politiska kampens betydelse ligger enligt Luxemburg i att den förbereder proletariatet för en socialistisk omvälvning. Kampen "...socialiserar proletariatets insikt, dess medvetande, och organiserar det till en klass". Med Bernstein blir kampens betydelse istället att gradvis inskränka den kapitalistiska utsugningen. En

sådan utveckling leder enligt Luxemburg till att taktiken inriktas på att med alla medel vinna omedelbara praktiska resultat av sin kamp. När detta blir det huvudsakliga målet blir den "oförsonliga, skarpa klasständpunkten" till ett hinder. Nästa steg för socialdemokratin blir därför en "kohandelspolitik" och en "försonlig, klokt statsmannamässig inställning".

Luxemburg försvarar gentemot Bernstein tanken att kapitalismen, till följd av dess inre motsättningar, "...skapar den punkt, där den spårar ur och helt enkelt blir omöjlig". Ur kapitalismens motsättningar utvecklas enligt henne en allt högre grad av ekonomisk anarki, en allt mer socialiserad produktionsprocess och en ökand organisering och allt större klassmedvetande hos proletariatet. Denna utveckling inom kapitalismen leder till dess egen undergång.

Luxemburg för ett intressant resonemang om socialismens historiska nödvändighet som följer henne som en röd tråd genom skriften. Det är tankar som tydligt har inspirerats av den ryske marxisten Plechanov och hans filosofi om samhällsutvecklingen. Då Bernstein inte vill acceptera tanken på den kapitalistiska ekonomins växande anarki betyder detta enligt henne att han överger den vetenskapliga socialismen och blir en utopist i likhet med de tidiga franska utopiska socialisterna. När socialismen upphör att vara objektivt nödvändig förvandlas den till utopi.

Luxemburg tog uppgiften att avslöja Bernsteins teser på stort allvar då hon såg att det fanns en stor risk för att hennes parti skulle vara mottaglig för dem. Detta i synnerhet då de teoretiska kunskaperna inom partiet fortfarande var ett privilegium för en handfull akademiker.

När Luxemburg skriver om de praktiska konsekvenser som Bernsteins revisionism kan få för det tyska socialdemokratiska partiet blir det tydligt att den historiska utvecklingen i de västeuropeiska länderna givit henne rätt. Socialdemokratiens inriktning på att genom sociala reformer ge arbetarna en högre levnadsstandard har gett resultat, samtidigt som dess klassarbetespolitik och toppstyrning har passiviserat arbetarklassen och fjärrat den från det socialistiska slutmålet.

Under en period efter andra världskriget var kapitalismen relativt krisfri. De senaste decenniernas ständiga ekonomiska krascher har visat att denna krisfrihet endast var en övergående period i kapitalismens historia. Återigen ställs frågan om kapitalismens inneboende motsättningar på sin spets. Luxemburgs analyser av kapitalismens utveckling blir därför allt mer aktuella trots att de har över hundra år på nacken. "Sociala reformer eller revolution?" är en viktig skrift, skriven på ett klart och skarpt språk, som avslöjar Luxemburgs imponerande intellekt. En skrift som bör studeras av vänstern. ★

Den iranska revolutionen 1979

Av: Alexander Regander, VSF Göteborg

Den iranska revolutionen startade redan tidigt 1977, då medborgarrättskämpar; intellektuella, studenter, författare och advokater, höjde sina röster och började kräva grundläggande demokratiska friheter.

DEN IRANSKA REVOLUTIONEN startade redan tidigt 1977, då medborgarrättskämpar; intellektuella, studenter, författare och advokater, höjde sina röster och började kräva grundläggande demokratiska friheter. Dessa samhällslager utgör många gånger en bra barometer på de allmänna stämningarna i samhället, och deras medvetande reflekterar ofta de underliggande känslorna av missnöje som utvecklas och ackumuleras under en period av ökade sociala och ekonomiska motsättningar.

Shahens styre var en klassisk totalitär regim, en bonapartistisk stat som upprätthöll sin makt genom att balansera mellan samhällets alla klasser och samhällslager, dessutom villigt uppbackad av imperialismen genom direkt stöd från USA. Shahregimen var en synnerligen farlig och rå diktatur. Den hade en väl utvecklad repressiv apparat som förtryckte alla oppositionella yttringar. Den hemliga polisen, SAVAK, var känd för sin brutalitet och sina vidriga tortyrmetoder. Den fängslade, torterade och avrättade folk utan rättegång. Regimen gick långt i sina strävanden att upprätthålla sin makt. Den förbjöd den fria pressen, all form av politisk organisering. Särskilt hänsynslös var den mot arbe-

tarrörelsen och många kommunister och socialister mördades och förföljdes under Shahens styre som gått till historien som en av de brutalaste totalitära regimerna någonsin.

Den här typen av stater kan synas oöverstigliga pga. deras kontroll över samhällets repressiva apparat som på ytan ger ett sken av stabilitet och styrka. I själva verket vilar deras makt på en skör tråd. De kan bara fungera och upprätthålla sig själv genom ett system av terror så länge massorna är passiva och inte rör sig. Historien är full av exempel på hur totalitära regimer rasar som ett korthus när revolutionen sätter massorna i rörelse. Då kan ingen regim oavsett styrka, lojal militär och polis, rå på dem. Den iranska revolutionen är ett av många historiska skeenden som bekräftar det här.

Revolutionen 1979 skedde vid en tid då det iranska samhället genomgått en period av massiv industrialisering och genomgripande förändringar i samhällets sociala sammansättning. Shahen genomförde under sextiotalet en serie "reformer" med syfte att stärka den industriella utvecklingen i Iran och samtidigt förhindra en social explosion underifrån. Dessa "reformer" kallades för den vita revolutionen och de lovade bl.a. jord

åt miljonerna av jordlösa jordbruksarbetare och bönder.

I den här processen exproprierades de stora jordägarna på landsbygden och stora jordegendomar tillföll staten. I praktiken kom de aldrig de fattiga och jordlösa till del, utan hamnade i Shahens egna ägor och till de som fanns i hans närmsta krets. Den vita revolutionen resulterade i att de sista feodala resterna slogs i spillror vilket stärkte regimens utveckling mot industrialismen. Samtidigt innebar den att de skikt som fanns direkt under regimen som tidigare stött Shahen nu såg sina villkor försämrade, bl.a. det shiitiska prästerskapet som var en av de största jordägarna, fick sin jord exproprierad.

Samtidigt med den vita revolutionen genomfördes också en serie av lagar som innebar massiva attacker mot tidigare shatrogna skikt. Basarhandlarna var en grupp som såg sina villkor kraftigt försämrade genom t.ex. prisregleringar, ökade skattekrav och upprättandet av statliga livsmedelbutiker som sålde direkt från producenterna och konkurrerade ut basarhandlarna som mellanhand för livsmedel. ★

Läs resten på hemsidan!

En revolution i våra tankar

Av: Hansalbin Sältenberg, förbundsstyrelseledamot från VSF Malmö och Pergiteredaktör

När Evo Morales i slutet av december 2005 valdes till Bolivias president var han den förste representanten från ursprungsfolken någonsin i Sydamerika att nå en sådan post. Han vann presidentvalet med ett brett stöd från Bolivias sociala rörelser som organiserar arbetare, lantbrukare och ursprungsfolk.

DEN FÖRÄNDRINGSPROCESS SOM nu pågår i landet är en balansgång mellan reformerta och revolutionära krav på förändring med en uttalad önskan att bygga en "socialism för det tjugoförsta århundradet".

De ursprungsfolkrörelser som har burit upp Morales, och som fortfarande stödjer honom, tillhör kanske regeringens mest ihärdiga kritiker. Centralt i dessa rörelser kamp mot de nyliberala regeringarna har varit kampen om kontroll över naturresurser såsom jord, vatten, mineraler och gas. Medan Morales regering ser en fortsatt utvinning av naturresurser som nödvändig för att staten ska få inkomster att satsa på välfärdsprojekt, kräver ursprungsfolkens organisationer ett slut på det som de kallar »el modelo extractivista«, på svenska ungefär "utvinningsmodellen", det vill säga det ekonomiska paradig som utgår från en ekonomisk tillväxt baserad på ständigt ökat uttag av naturresurser. Rörelserna menar att samhällets mål inte ska vara tillväxt, utan istället Suma Qamaña, "det goda livet".

För att förstå ideologin bakom "det goda livet" måste man kontrastera den med det västerländska idéarbetet. Sedan 1500-talet har västerländska filosofer, med Francis Bacon i framkant, hävdade att människan både har rätt och skyldighet att använda naturen för att öka ett lands rikedom. Ofta har man

hänvisat till Bibelns Första Mosebok, kapitel 1:28:

Gud välsignade dem och sade till dem: "Var fruktsamma och föröka er, uppfyll jorden och lägg den under er. Härskas över havets fiskar och himlens fåglar och över alla djur som myllrar på jorden."

Från Bacon på 1500- och 1600-talen kan man sedan dra ett streck vidare till framträdande tänkare som Descartes, Newton och Einstein och hävda att de alla har utgått från samma vetenskapliga tänkande som förut sätter att naturen är något som kan beräknas exakt (föreställningen om eviga "naturlagar") och något som människan har fått från Gud (eller från evolutionsprocessen) att förvalta enligt eget gottfinnande. Detta är en del av den ideologiska överbyggnad som har skänkt legitimitet åt det kapitalistiska systemets expansion och funktionssätt. Denna tankebanan är djupt rotad i det västerländska tänkandet och intimt sammanflätad med den liberal-kapitalistiska tanken på evig utveckling och framsteg. Den marxistiska idétraditionen är delvis en produkt av denna tanketradition. Men ursprungsfolkrörelserna i Bolivia (och på andra håll) avfärdar detta utvecklingsparadigm med att det skadar naturen och att det är en eurocentrisk tanketradition som står i motsättning till det man kallar "den andinska världsåskådningen" med dess krav på

"det goda livet".

Den USA-amerikanske sociologen Immanuel Wallerstein menar i en artikel att kraven på en politik som sätter "det goda livet" framför tillväxt, som ursprungsfolkrörelserna i Bolivia och på andra håll i Latinamerika (främst Ecuador men också Venezuela och Centralamerika) för fram, innebär en verklig utmaning för de vänsterpartier som idag sitter på regeringsmakten över kontinenten. Sedan ett decennium tillbaka är "En annan värld är möjlig" slagordet för den globala rättviserörelsen, men vilken betydelse lägger vi egentligen i ordet »*annan*«? Kan vi med "annan" också förstå en ny syn på relationen människa-natur och i förlängningen en annan syn på ekonomiska och tekniska framsteg?

Den portugisiska sociologen Boaventura de Sousa Santos menar i en bok från 2010 att kapitalismen, från 1500-talet och framåt, aktivt har osynliggjort verkligheter och perspektiv som går bortom det dominerande västerländska tänkandet. Santos kritiserar också marxismen, så som den traditionellt har uppfattats, för att vara en del av detta västerländska paradig. Exempelvis har europeiska marxister, genom sitt fokus på fackföreningar och traditionella vänsterpartier, varit oförmögna att förutse de sociala förändringsprocesser som idag äger rum på den latinamerikanska kontinenten och som till stor del bärs upp av andra sociala aktörer: arbetslösa, ursprungsfolk, jordbrukare eller kvinnoorganisationer. Eftersom den eurocentriska marxismen tycks sakna teoretiska verktyg för att förklara dessa processers uppkomst, är den heller inte fruktbar för att ge råd om vägen framåt, menar Santos som istället förespråkar nya vetenskapliga perspektiv, en kunskapsteori som utgår från den sociala verkligheten i det globala Syd. Men, tillägger Santos, eftersom det globala Syd också finns i det geografiska Nord och det även i Nord finns perspektiv och kunskap som aktivt har osynliggjorts under kapitalismens historia, kommer utvecklandet av en syd-kunskapsteori också att ge energi åt systemkritiska krafter i ett globalt Nord som tycks ha stagnerat. Kanske är en revolution i våra tankar det vi behöver för att hitta vägen framåt? ★

För den som vill veta mer om den pågående politiska processen i Bolivia och dess historiska bakgrund rekommenderas den nyligen utgivna boken »*Revolutionen på 4000 meters höjd – rapport från Bolivia*« av Leandro Schclarek Mulinari (Murbruk 2011).

Morgondagens segrare

Av: Olof Holmgren, VSF Malmö

Fredagen den 11 februari - samma dag som Mubarak föll - anordnades en manifestation på Gustav Adolfs Torg i Malmö till stöd för Egypten och Tunisien. Olof Holmgren höll ett tal som vi publicerar nedan.

KÄRA MÖTESDELTAGARE!

"Ni kan kapa av blommorna, men ni kan inte hindra våren från att komma". Orden tillhör Pablo Neruda och de kommer till mig gång på gång. För visst är det så att trots att vi bara är i februari och trots att det blåser och regnar och trots att det är kallt och narigt så känner vi våren i luften. Från Tahrir till Gustav blåser frihetens vindar!

De senaste veckorna har jag känt en otrolig glädje i mitt bröst. Att bevittna vad som har hänt och vad som håller på att hända i Tunisien, där man redan har störtat sin tyrann, och Egypten, där man är på god väg, ger mig en glädje och optimism för framtiden. Jag vaknar ibland med ett leende, jag sitter framför Al Jazeera och skrattar högt, jag ser det i ögonen hos vänner och bekanta.

Vad som håller på att hända är svindlande. När över en miljon människor befinner sig på Kairos gator är det en av de största folkliga revolutionerna som mänskligheten någonsin har sett. För mig är det ett privilegium att få uppleva detta i min livstid, och det är ett privilegium att få uppleva det tillsammans med er, här idag. Jag tror att jag talar för oss alla när jag säger att en bit av våra hjärtan just nu befinner sig i Nordafrika, på gatorna i Tunis, Alexandria och Kairo.

För bara några veckor sedan var situationen helt annorlunda. I höstas var jag på ett föredrag med Robert Fisk som är journalist och som rapporterat från Mellanöstern i över 40 år. Hans bedömning av läget var dyster. Han sa att han såg inget ljus och inget hopp och att Mellanöstern idag präglades av blod och eld. Och visst hade han rätt – det var få eller inga som kunde förutspå vad som skulle

hända. Och så plötsligt bara händer det. Det snabba händelseförloppet är för mig så optimistiskt. Det säger oss att framtiden inte är skriven i sten, att som en gång varit, ska inte förbli.

Jag vill läsa ett litet stycke av en dikt som är skriven av Bertolt Brecht. Den skrevs för många år sedan i en tid inte helt olik vår. Han skriver:

*Det säkra är inte säkert
och som det är förblir det inte.*

*När de mäktiga talat
skall de maktlösa tala.*

Vem vågar säga aldrig?

På vem beror det att förtrycket fortsätter? På oss!

På vem beror det om oket bryts sönder? Också på oss!

Den som är förlorad ska kämpa!

Vem kan hejda den som vet sin belägenhet?

Ty de besegrade idag är morgondagens segrare

och av aldrig! blir det i dag!

Denna morgondag är idag vänner!

Vi har nog alla hört flera historier från Egypten. Protesterna har bildat en sort mikrokosmos på torget. Det har lyft fram det bästa och högsta kvalitéerna hos oss människor. Jag såg bilderna av ett ungt par som i förra veckan gifte sig på Tharirtorget. Framför en pansarvagn gav man varandra löften om en framtid tillsammans. Jag tycker det är symboliskt: det är på Tharir som framtiden håller på att utspela sig. De som kämpar, som är ute dag och natt, som reser tält, de som bildar kedjor, som står sida vid sida och

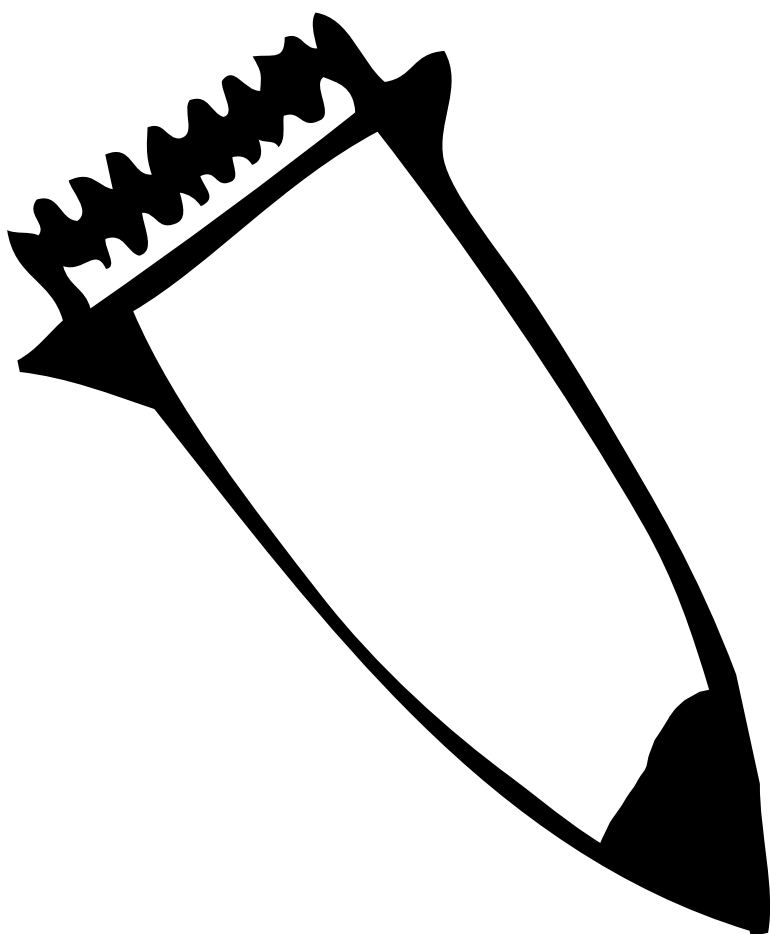
som vägrar ge upp – de kämpar inte bara för sin egen frihet utan också för vår frihet.

På gatorna har man ett krav framför andra: Bort med Mubarak! Den är enkel och har samlat en majoritet av folket bakom sig. Men det är en fras, som om man tar den på allvar, lyfter fram det mest revolutionära i demokratin; om man lyssnar hör man människor säga: Vi behöver inte våra förtryckare. Vi kan styra oss själva!

Slutligen vill jag säga någonting om de som fått sätta livet till. Al Jazeera har rapporterat om 150 döda. En FN- talesman på plats i Egypten talade om obekräftade uppgifter på över 300 döda. Det är en ohygglig siffra att tänka på: människor som du och jag som har blivit nermejade av polisens kulor eller misshandlade av de gangstrar som skickats ut av regimen för att rensa gatorna. Jag läste en krönika som berörde mig, det var en man som hade pratat om situationen i Egypten med sin mamma: "Hon sa att 'det är synd att folk dör'. Och visst är det så. Men det är ett faktum som egyptierna känner allt för väl redan. Folk dog varje dag under Mubaraks regim. De som dör nu dör på gatorna i ett syfte, inte i tortyrcellerna på inrikesministeriet. Och vad som är viktigast för mig: De som dör idag i Kairo gör det av egen fri vilja med ett eget uppsatt mål. Att störta Mubarak. Ingen har sagt åt dem att störta Mubarak, ingen har tvingat ut dem på gatorna; Detta frivilliga val att med livet som insats skapa en förändring är ett beslut som måste respekteras."

Vänner, de kan kapa av blommorna, men dom kan inte hindra våren från att komma!

DEBATTÖREN:

Namn: Ylva Vinberg

Ålder: 20 år

Bor: Hisingen, Göteborg

Studieinriktning: Pluggar till undersköterska på komvux

Övrigt: Har varit med i VSF i nått år, tidigare aktiv i Ung vänster i fem år .

Gör annars: Läser marxistisk litteratur, hänger med kompisar och åker bort från Sverige så mycket som jag har råd med.

Nej till imperialistisk intervention i Libyen!

Av: Ylva Vinberg, VSF Göteborg

DEN 17 MARS röstade FN:s säkerhetsråd för att upprätta en flygförbudszon över Libyen. I resolutionen står det att "medlemsstaterna får tillstånd att vidta alla nödvändiga åtgärder för att skydda civila och områden där civila bor och som står under attack i Libyen, inkluderande Benghazi, men utan att ockupera libyskt territorium." Uppdraget, som nu leds av NATO, har redan lett till mer än ett rent upprättande av flygförbudszonerna. De har också attackerat trupper, militära byggnader och andra viktiga byggnader på marken. Vatikans topp-ämbetsman i den libyska huvudstaden Tripoli uppger att minst 40 civila har dödats i de utländska flygräderna mot Tripoli. Libyska myndigheter uppger också att civila dödats. Detta har inte bekräftats av västmakterna. Men det är bara en tidsfråga innan civila dödats av NATO.

Sveriges riksdag inte bara stödjer FN-resolutionen utan ska också skicka bland annat

åtta JAS 39 Gripen plan och en militär styrka på 125 personer. Sverigedemokraterna är det enda parti som röstat emot. Trots att partierna endast sagt ja till ett upprätthållande av flygförbudet, markmål får ej attackeras, så är det klart att detta endast är början. När de andra länderna utökar närvaron i Libyen, kanske till och med går in med marktrupper, kommer det finnas en stor press på Sverige att göra detsamma.

Vänsterpartiet och Ung Vänsters förbundsstyrelse ställde sig bakom upprättandet av en flygförbudszon med ursäkten att "de lyssnar på oppositionen i Libyen". Vänsterpartiet ställde sig sedan bakom beslutet att skicka JAS-plan. Denna inblandning i inbördeskriget i Libyen motiveras av alla av FN-resolutionen. Detta visar på vilka illusioner stora delar av vänstern har om FN.

Imperialisternas intressen

Vi måste fråga oss varför USA, Frankrike,

England och andra imperialiststater har beslutat att ingripa i Libyen. Detta är länder som i många år har stött Khadaffi, sedan han öppnade landet för utländska investeringar och genomförde privatiseringar i stor skala. De har inte bara stött Khadaffi, utan även de flesta andra diktatorer i området. Diktatorerna erbjöd stabilitet och råvaror till västmakterna och de bestämde sig först att överge Ben-Ali, Mubarak och Khadaffi när situationen i länderna blev ohållbar. Då upptäckte imperialisterna helt plötsligt att det var diktatur i dessa länder och att regimerna var tvungna att falla. Men västmakterna ville inte och vill inte ha revolution i arabvärlden då det hotar deras intressen. Det finns en stark anti-imperialistisk tradition där, som gör västmakterna nervösa...

LÄS FORTSÄTTNINGEN PÅ BLOGGEN!

Krönika: Felicia Mulinari

Återigen

NU FALLER ÅTERIGEN bomberna. De kallas för något annat, solidaritetsbomber eller fredsbomber, i andra länder kallas de för feministbomber, men de fungerar ändå på ungefär samma sätt oavsett varför de faller. Som vanligt bär USA det största ansvaret genom olika internationella organisationer, och som vanligt legitimeras bomberna med att de är det enda möjliga. Så lät det när man bombade Irak och så lät det när man bombade Afghanistan, och vi är få, väldigt få, men vi är några stycken som skruvar på oss i skepticism och tänker att solidaritet måste kunna ske på andra sätt än genom imperialismens blodiga händer.

Vi är naiva kanske. Men vi hämtar vår inspiration från de mest fantastiska rörelser, kvinnorörelsen och fredsrörelsen, och av de rörelserna har vi lärt oss att nästan allt är möjligt. Att naivitet i en värld som är allt annat än naiv är ett ansvar.

Feminismen lärde mig hur patriarkatet och våldet hängde ihop. Den pekade på allt ifrån hur småpojkar lärde sig leka krig medan vi lekte familj och kärlek, till hur den vite mannens börda (att exploatera tredje världen, att sprida demokratin) starkt hängde samman med upprätthållandet av också en vit familjepatriark som härskar och en lika undergiven fru som lyder. Feminister hävdar också att våldet är centralt för att förstå hur manlighet skapas. Våldet bär upp patriarkatet. Våldet skapar starka respektive fega män, våldet är patriarkatets andrum där män "förtryckta" av all genuspedagogik

kan åka till "främmande länder" och bokstavligen leka krig; våldta svina och härja, för att sedan komma hem och anta en annan manlighet. I en situation där inga lagar gäller blir kvinnor och kvinnors kroppar ett effektivt vapen och så våldtas kvinnor i krigets namn för att visa exempel, kvinnokroppen blir symbolen för nationen som skall penetreras och exploateras. Våra världar hänger ihop, visade feministerna.

Det finns många som har skrivit både om krigets manlighet, men också om hur patriarkatet stärks, även här hemma, när det blir krig. Att kvinnorörelsen ofta har varit först med att gå ut och skrika solidaritetens slagord är ingen slump och har heller ingenting med kvinnan i sig att göra. Men just nu saknar jag de feministiska rösterna på mina gator och torg. Jag vet att de finns men de hörs knappt i den konsensus som verkar råda att krig plötsligt är något legitimt och bra.

Feminismen är grundad på solidaritet. Utan en förståelse av världen utanför Sverige fallerar den som vill prata om ojämlikhetens struktur. För mig är en feminism som tittar bort ingen feminism. För mig är feminismen handling och nu har vi chans att handla.

För nu faller återigen bomberna. Återigen sker ett krig "i all snällhet och utan egenintresse" från imperialismen i väst. Återigen skall pojkar bli män i exploateringen av ett annat land långt borta. Återigen faller bomberna.

RECENSION:

Kajsa Ekis Ekman

»Varat och varan: Prostitution, surrogatmödraskap och den delade människan« (2010)

AV: ANDREA MALESEVIC, VSF LUND

"Reifikation: konstant tillstånd av oengagemang och distans till världen. Vi ser på ekonomin som den inte hade med oss att göra, där tingen tycks få eget liv medan människorna ser sig som maktlösa. Reifikation uppstår när en mänsklig skapelse eller handling förvandlas till vara och ting. Vi börjar se på vår förmåga att sjunga, snickra, skriva, tänka, vårda – som en funktion skild från oss själva."

REIFIKATION HAR BESKRIVITS som den processen då relationer människor emellan blir till relationer mellan livlösa varor. Kapitalismens varuform tränger djupt in i vårt medvetande och vi slutar se andra människor för vad de är, utan de blir till konsumerbara ting. Kärleken och sexualiteten uppstyckas och konkurrensätts, precis som allting annat under kapitalets vingar. När vi betraktar oss själva som "värden" på "köttmarknaden" har den levande människan glöms bort någonstans, får inte plats.

Kajsa Ekis Ekman har skrivit en brännande marxistisk, feministisk och existentiell debattbok med utgångspunkt i begreppet reifikation och frågar sig: Vad händer när sex och barnfödande blir till varor? Hon diskuterar vad som händer när marknaden får bestämmanderätten över våra kroppar, dess handlingar och funktioner. Svaret på frågeställningen avslöjas redan i titeln – den delade människan. För vad är det som händer när man försöker skilja kroppen från jaget?

Splittring. Kapitalismen fragmenterar människan – och berättelserna om den självständiga horan och den goda surrogatmammans har samma effekt på samhället. Splittring. Begrepp som reifikation, alienation och varufiering har på ett lättillgängligt sätt återfötts i boken, och det kunde inte vara mer angeläget.

Bokens första del behandlar prostitution som fenomen och den skeva prostitutionsdebatten de senaste åren. Akademiker som säger sig föra fram "sexsäljarens" röst har målat upp en bild av prostituerade som inte finns i verkligheten. Berättelserna kring horan har cirkulerat alltifrån "självständig entreprenörskap" från nyliberalt håll till "frigörande sexualitet" från queerfeministiskt håll. Och så har det argumenterats från vänsterhåll att sälja sex inte är "värre" än andra lönearbeten. Ekman gör upp med alla argumenten och lyfter det som har sprungit debatten förbi: Makt, kön, pengar. Varför köper män sex? Och vad händer med kvinnorna

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

RECENSION:

John Newsinger

»Imperiets skugga« (2011)

AV: ABE BERGEGÅRDH, VSF LUND

AV NÅGON OUTGRUNDLIG anledning har det brittiska imperiet och dess förehavanden världen över inte rönt samma fördömanden och uppmärksamhet som andra kolonialmakter. Det brittiska varumärket står stadigt stabilt som segrarmakt i två världskrig och som själva representationen av det förfinade i myten om gentlemannen. Oupphörligt återskapad inom populärkulturen vajar Union Jack obefläckad.

Den brittiske historikern John Newsinger vill i *Imperiets skugga* snarare lyfta fram att det inte bara var så att solen aldrig gick ner över det Brittiska väldet, utan "blodet [heller] aldrig torkade" där. Det är också den centrala slutsatsen av hans genomgång, som i historiska nedslag sträcker sig från de karibiska sockerplantagernas bittra slavuppror över den allt annat än fredliga kampen för ett fritt Irland till dagens konflikthårdar i Irak

och Afghanistan. Imperier kan aldrig byggas med en öm faderlig hand utan tvånget är alltid närvarande, det är aldrig ett perifert övergrepp av enskilda utan "polismannen som torterar och soldaten som spränger hus och skjuter fångar" är integrerade och helt nödvändiga delar för att upprätthålla herremakten och utsugningen.

Men våldet, förnedringen och stölden skapar även motstånd. Dess uttryck skiftar från petitioner och bojkotter över sabotage och strejker till det revolutionära våldets slutgiltiga konfrontation. Det är just i den våldsamma sammandrabbningen med den välbevånade husbonden som de värsta övergreppen sker. Det är då de utomrättsliga avrättningarna institutionaliseras, rasföraktet får fritt utlopp men även nya tekniker och strategier utvecklas för att krossa varje opposition. Den form av internering med säkrade byar Förenta Staterna använde sig av i Sydvietnam utvecklades av briter i Malaya när kineserna förflyttades i hundratusental för att förvandla den kommunistiska gerillan till fiskar sprattlande på torra land. Men det var i slutändan detta motstånd som avvecklade det Brittiska imperiet, det kostade helt enkelt för mycket i militärt manskap och ekonomiska resurser att vidhålla styret.

Aversionen mot imperialismens excesser

återfanns även i dess hjärta, från abolitionister, och från liberala och socialistiska anti-imperialister. Man anar en privat uppgörelse, då Newsingers förakt mot det socialdemokratiska Labour lyser igenom. Han menar att de oförtjänt behängts med antikoloniala medaljer när "de skapade en antiimperialistisk tradition för partiets medlemmar... [men] varje Labourregering har gått in för att bevara Storbritanniens ställning som imperium". Den efterkrigsvälfärd de stoltserat med byggdes av de extraordinära intäkter som Malayas gummi och tenn inbringade.

Fadäsen i Suez 1956 satte spiken i kistan på den självständiga rollen som imperiemakt när USA hotade med att sänka pundet om inte de brittiska och franska trupperna drogs bort från Nassers nyligen nationaliserade kanal. Sedan dess har varje brittisk regim, bortsett från den kortvariga konservativa Heathministären (1970-74) som förde in landet i EEC, underordnat sig USA baserat på analysen att det tjänar den brittiska borgarklassen. Det kontinentala alternativet med de Gaulle i spetsen ansågs aldrig kunna tillvarata Londons globala ekonomiska intressen. Det är utifrån det perspektivet man ska förstå Tony Blairs krälände i smutsen framför husse på andra sidan Atlanten.

Newsinger levererar en förvisso blodig

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

FORTSÄTTNING FRÅN FÖRRA SIDAN

i prostitutionen? Här återkommer vi till begreppet reifikation igen. Prostitutionen kan aldrig bli ett arbete som alla andra skriver Ekman, eftersom den för att existera måste den dölja sin karaktär av arbete. Och vem har i uppgift att göra detta? Kvinnan, som måste låtsats och fejka. Varan döljer alltid en relation. I prostitutionen är relationen förklädd till vara. Sexköparen (mannen) vill att sexsäljaren (kvinnan) är tillgänglig som vara, i skyltfönstren, på annonser på nätet. Samtidigt kräver han att varan förvandlas till en relation när han betalat. Kvinnan får absolut inte visa att hon gör det för pengarna, att agera som det vore ett rutinarbete. Inte titta på klockan, inte skygga bort när han försöker kyssa henne. Hon ska göra det som om hon inte arbetade, vara kåt och passionerad och få honom att känna sig utvald. Det ska vara äkta – men på hans premisser. "Köparens ideal är en kvinna som ger precis allt av sig själv, som utför akten med maskinens precision och med vilddjurets entusiasm" För kvinnorna innebär kravet på att erbjuda intim mänsklig kontakt i sin renaste form en mycket långtgående reifikation. Splittring. Det

slutar med att hon säljer sin mänsklighet. Sexköparens falska medvetande är grunden till hela prostitutionen enligt Ekman. Det falska medvetandet om att han tror att det går att sälja kroppen, köttet utan att sälja jaget. Han lägger sin inre splittring på henne.

Andra delen behandlar surrogatmödraskap, om kvinnan som föder sitt barn åt någon annan för pengar. Berättelsen om surrogatmodern har hittills handlat om den altruistiska uppoffrande kvinnan som ger ett barn som gåva till sorgsna barnlösa föräldrar. Konsekvensen blir dock att surrogatkvinnan fungerar som en behållare som måste »stänga av« ifall hon skulle få känslomässig bindning till barnet. Den som "beställer" barnet får äganderätten av kvinnans kropp och vill kontrollera vad och hur mycket hon ska göra, äta, sova. Ekman ser tydliga kopplingar mellan horan och madonnan. Hur båda fenomen handlar om någon annans ägande av en kvinnas kropp. Mannens och patriarkatets ägande av kvinnan. Köparens och kapitalismens ägande av människan. Hon tar vidare upp hur både prostitutionen och surrogatmödraskapet handlar om att splittra medvetandet från kroppen. Den bästa sexsäljaren

och surrogatmamman är den som känner minst. Den som säger "kroppen är inte jag" och "barnet är inte mitt". Det blir lättare att sälja varan om man inte låtsats om varat. Även om reifikationen är mer långtgående i surrogatmödraskapet och prostitutionen avslutar Ekman sin bok med en reflektion om att den här splittringen mellan kropp och själ återfinns och uppmuntras överallt i samhället idag.

»Och är inte samma dualism i själva verket ett slags normaltillstånd i det kapitalistiska samhället, då den är en förutsättning för reifikationen? Då vi säljer oss eller producerar oss som »objekt«, »funktioner«, eller »personliga varumärken« – måste vi inte då, någonstans, dela upp oss? Skapa två (eller flera) delar: det vi säljer och det vi behåller för oss själva. Även om det inte finns någon objektiv skillnad mellan kropp och själ, måste vi skapa denna skillnad för att överleva psykiskt. Vi skapar den som varat och varan, jaget kontra produkten, det privata kontra varumärket, mitt psyke kontra min kropp, mitt äkta leende kontra det falska servitrismaljet. Det är samma splittring som hyllas där.» ★

Sista sidan

FORTSÄTTNING FRÅN FÖRRA SIDAN

men lättillgänglig historieskrivning för alla med det minsta intresse av vilka krafter som formade dagens moderna kapitalism - men förmedlar även allmänna erfarenheter av förtryckets form och logik.

Den främsta lärdomen från *Imperiets skugga* är faktiskt att historia spelar roll. Att Winston Churchill enligt egen utsago "hata[de] indier" och ansåg att de var "ett avskyvärt folk, med en avskyvärd religion" ingår knappast i bilden av mannen som räddade den fria världen undan nazismens ok. En berättelse de koloniserade massorna knappast instämde i, som tvärtom ofta reste sig emot "både imperialism och fascism". Det pågår en evig kamp om historieskrivningen då den påverkar nuet och vår syn på det förhärskande. Och det får erkännas att Newsinger lyckas på ett berömligt vis solka ned Union Jack och med det den nation som ännu idag sänder sina knektar kors och tvärs över planeten till fromma för infödingar som ännu inte klarar av att styra sig själva. ★

Dikt

Vi lagrar vår sorg i krukor, så att inte soldaterna ser den och firar belägringen, vi lagrar den till andra årstider, till åminnelse, till någon händelse som plötsligt dyker upp på vägen.

När livet blir normalt skall även vi sörja de personliga angelägenheter som skymdes av stora rubriker: vi märkte inte blödande småsår inom oss. I morgon när platsen tillfrisknar ska vi också förnimma det mindre viktiga.

Mahmoud Darwish (1948-2008)

ur *Tillstånd av Belägring* (2002), tolkning av Kerstin Eksell och Henry Diab

Kontaktuppgifter

GÖTEBORG

John Lyshag
j_lyshag@hotmail.com

JÖNKÖPING

Olle Öst
olle.ost@live.se

LINKÖPING

John Edström
john.edstrom@live.se

LUND

Daniel Engelbertsen
daniel.engelbertsen@gmail.com

MALMÖ

Patrik Carlsson
u.patrik.carlsson@gmail.com

NORRKÖPING

Lucas De Vivo
lucas.devivo@hotmail.com

SÖDERTÖRN

Per Blomberg
percoo@gmail.com

STOCKHOLM

Sandra Lindquist
sandra.lindquist@gmail.com

UPPSALA

Robin Brostedt
robin@brostedt.net

LINNÉ

Jens Börjesson
jensborje@gmail.com

UMEÅ

Diana Zanzi Ferrando
diana.zanzi.ferrando@gmail.com

ÖREBRO

Ellen Eklund
ellen.k eklund@gmail.com

ORDFÖRANDE:

Elin Melander, Stockholm
elin@vansterstudenterna.se

FÖRBUNDSSTYRELSE:

Catherine Holt, Göteborg
vice förbundsordförande
catherine@vansterstudenterna.se

Ellika Sevelin, Lund
Förbundssekreterare
ellika.sevelin@gmail.com

Hanna Gunnarsson, Lund
Förbundskassör
kassor@vansterstudenterna.se

Joanna Korbutiak, Uppsala
joanna@vansterstudenterna.se

Felicia Mulinari, Malmö
felicia@vansterstudenterna.se

Bore Sköld, Umeå
bore@vansterstudenterna.se

Ida Sköld, Lund
ida.skold@vansterstudenterna.se

Hansalbin Sältenberg, Malmö
hansalbin@vansterstudenterna.se

Emil Sörman, Umeå
emil@vansterstudenterna.se

REVISORER:

Emma Bodén Malmsten, Stockholm
Olle Olsson Uppenberg, Stockholm
Linn Wegemo, Västerås
revisor@vansterstudenterna.se

VALBEREDNING:

Diana Zanzi Ferrando, Umeå
Emil Eldebrink, Stockholm
Helen Alpfjord, Lund
Pablo Lerner, Göteborg
Tova Mattsson, Linköping
valberedning@vansterstudenterna.se

Sök VSF:s sommarkurs!

Har du inget jobb i sommar? Vill du ha en paus från den borgerliga undervisningen på universiteten? Vill du veta mer om vad som händer i din omvärld? Varje år har VSF en studiemedelsberättigad sommarkurs på Kvarnby folkhögskola. Studiemedlet går på folkhögskolekvoten, så även om du vill spara CSN till universitetsstudier eller redan har läst så kan det här vara en kurs för dig.

Det här året har vi tema Reformer och revolution och kommer att diskutera allt från revolutionerna i Nordafrika och Latinamerika till en framtida miljörelse och motståndstrategier för den svenska vänstern.

Mer info hittar du på <http://www.kvarnby.fhsk.se/> där du också anmäler dig till kursen. Då den tidigare har varit mycket populär är det bra att söka så snabbt som möjligt för att garantera sin plats.